

עינת יקיר המחיצה פתיחת המחזה⁴

(בוקר. דירת חדר. בקיר השמאלי קרוב לשפת הבמה שידה, ועליה טלוויזיה ישנה קטנה ובובות גדולות עשויות בד שמקיפות אותה. על פני הבובות תפורים גזירי עיתון. צמוד לשידה, בהמשך הקיר, ארון בגדים. אחריו פתח צר המוביל למסדרון הכניסה. בקיר האחורי משמאל – מיטה. נוח, גבר בשנות החמישים לחייו, ישן בה. מעל המיטה תלויה תמונה של ילדה כבת עשר. בהמשך הקיר האחורי דלת המוליכה אל חדר האמבטיה והשירותים. אחריה חלון המשקיף לעץ בשיא פריחתו, ואחריו מצד ימין מטבחון פתוח בצורת ר'. בקיר הימני תריס מרפסת סגור בגודל דלת, המכוסה ביריעת בד ענקית. בקדמת הבמה מימין פינת ישיבה: ספה מול שולחן סלוני קטן. בעומק הבמה משמאל פינת אוכל: שולחן מוארך מוקף כיסאות ועליו חפצים רבים בתפוזרת ומזוודה פתוחה. הדירה עמוסה עציצים. אילנה, אישה בשנות החמישים לחייה, יושבת על הספה בשמלה פרחונית ולצדה עיתון, תיקיית קרטון ובובה בתהליכי הכנה. היא גוזרת במספריים תמונות מהעיתון. הרדיו דולק) רדיו: שרב כבד ישרור היום בכל חלקי הארץ. הטמפרטורות החזויות: בגולן – 32 מעלות. בגליל – 30. בצפון הנגב – 35. בהרי יהודה – 33. בשומרון – 31. בשפלה – 30. ובמישור החוף – 32 מעלות. לרוחצים בים גובה הגלים מ-60 עד 80 סנטימטרים. ולפני סיום, הודעה: משטרת ישראל מבקשת את עזרת הציבור בחיפושיה אחר מריאן מנור, בת שבע-עשרה, מתל אביב, שנראתה לאחרונה לפני יומיים בטרמפיאדה בצומת ליד ומאז נעלמו עקבותיה. הנה תיאורה: קומתה מטר שבעים. צבע עיניה חום. שְעָרָה קצר. מרכיבה משקפיים. לבשה שמלה לבנה ונעלה כפכפי עץ. דוברת עברית, רומנית ואנגלית. כל היודע דבר על מקום הימצאה מתבקש להתקשר למשטרה. זה סוף החדשות מקול ישראל.

(אילנה מצטרפת למוזיקה הבוקעת מהרדיו. נוח מקיץ ומתיישב על המיטה. אחר כך קם וניגש למקרר. הוא מתעכב על תכולתו, סוגר אותו ונכנס לחדר האמבטיה. אילנה מניחה לגזירה וניגשת לסדר את השולחן לארוחת בוקר. נוח יוצא מחדר האמבטיה ומחליש את הרדיו)

אילנה: אתה נראה אחרת.

נוח: פנים. שטפתי.

אילנה: זה הכול?

נוח: גילחתי.

(נוח נוטל מהספה את העיתון הגזור ופותח אותו)

נוח: כבר גזרת?

אילנה: היה אור יפה בחלון, לא יכולתי לחכות. לא רציתי להעיר אותך...

(נוח מתיישב בפינת האוכל וקורא)

אילנה: אתה נראה כמו מסכן.

⁴ המחזה יפיע בסדרת "מעבדה" בהוצאת רסלינג ויעלה בתאטרון החאן בהמשך השנה.

(אילנה ניגשת למטבחון, נוטלת משם מגש מוכן, מניחה על השולחן את ארוחת הבוקר של שניהם ומתיישבת לידו)
אילנה: נגמר המיץ.
(נוח אוכל)
אילנה: אני אכלתי כבר, אבל נשב איתך.
...
אולי ננקר קצת.
(אילנה מצטרפת אל נוח)
אילנה: צלצלתי למובילים. הם זוכרים בכלל שהם צריכים לבוא?
...
אני רוצה להספיק לעבור אצלה קודם.
...
צריך פרחים.
...
אולי ניקח פרחים מכאן.
...
נוח: מאיפה ניקח?
אילנה: מהעציצים שלך ניקח משהו.
נוח: אי-אפשר לקטוף פרח מעציץ.
אילנה: אנחנו לא נבוא בידיים ריקות.
(אילנה מתבוננת בחלון)
אילנה: יפה העץ... פורח עכשיו.
...
את השם שלו אני כל הזמן שוכחת.
נוח: צאלון.
...
Delonix Regia.
אילנה: כן, כמו שם של מחלה.
(אילנה ניגשת לחלון, היא זורקת החוצה את שאריות ארוחת הבוקר שלה)
אילנה: תראה... היונים... מנקרות בלחם
...
נוח: גם אני זורק.
אילנה: באמת?
נוח: כל יום.
אילנה: באמת?
נוח: הן אוהבות את זה.
אילנה: הן בטח מחכות לזה...
...
באיטליה, אמרת, יש הרבה יונים, בכיכר ההיא.

נוח: סן מרקו
אילנה: סן מרקוס, כן. אתה סיימת?

נוח: הייתי רוצה עוד.

אילנה: בטח.

(אילנה ניגשת למטבחון ומתקינה עוד ארוחה לנוח)

אילנה: היית צריך לראות אותי קודם, צעקתי על ילד קטן.

נוח: באמת?

אילנה: כן. אמרתי לו להיזהר. פתחתי את הדלת לקחת את העיתון וחשבתי שהוא מחטט לנו בתיבה.

נוח: מי זה?

אילנה: אתה מכיר אותו. אני חושבת שזה הילד של השכנה. הוא הכניס פנימה כל מיני לכלוך. נתתי צעקה. נדמה לי שהוא התחיל לבכות.

...

הוא צוחק עלי לפעמים. אתה יודע מה הוא עושה? הוא דופק על הדלת ובורח.

נוח: גם אני הייתי עושה ככה כשהייתי ילד.

אילנה: מה אתה אומר.

נוח: פעם עשיתי ככה לאבא שלי. בדרך כלל בשעה הזאת היינו יוצאים החוצה. הוא היה מרכיב אותי. הוא קם. הוא פתח את הדלת, הוא הלך אחרי במסדרון. הוא הצמיד אותי לקיר ביד אחת.

אילנה: מה עשה לך?

נוח: אני לא חושב.

אילנה: הכה אותך?

(אילנה מגישה לנוח עוד אוכל)

נוח: הוא שבר לי את האופניים.

(אילנה שבה לספה וממשיכה בתפירת הבובה. נוח מתבונן באוכל)

אילנה: זה סיפור מפחיד, מה שסיפרת.

(שתיקה. נוח קם ונעלם שוב בחדר האמבטיה. אילנה נוטלת את הטלפון האלחוטי ומחייגת)

אילנה: הלו? את שומעת? לא, הוא עוד לא בא. אבל זה יהיה היום... כן-כן... חמש-עשרה שנה כמעט אנחנו בבית הזה... כן... יש לי פחד, כן, אבל אנחנו לא נלך לאיבוד, מה? יש לנו כתובת. אני אומרת, בשביל ללכת לאיבוד, אני אומרת, את שומעת? בשביל ללכת לאיבוד לא צריך שמים, מה? הנה, רק עכשיו אמרו ברדיו, מישהי הלכה לאיבוד בצומת ליד. את מכירה אותה? אמרו בת עשרים בערך. כן, זה היה ברדיו, עכשיו-עכשיו, כן, לפני שעה אני חושבת.

חכי רגע —

(אילנה מביטה לצדדים ומנמיכה קול)

אילנה: הלו? את שומעת? את תצחקי עלי אבל אני חושבת שראיתי אותה. כן... בצומת... כן...

לא-לא, היא עמדה שם לבר. היו עוד אנשים אבל היא עמדה ככה. אני זוכרת מישהי שעמדה.

אני זוכרת אפילו שפחדתי עליה. אמרו שהיא מדברת שלוש שפות. חכי רגע —

(אילנה מביטה לצדדים ולוחשת)

אילנה: הלו? את שומעת? היום בבוקר נתתי צעקה –
 (נוח נכנס לחדר לבוש. אילנה מנתקת והטלפון נשמט מידה. נשמע צלצול בדלת. נוח ניגש
 למסדרון הכניסה וחוזר עם צ'לי. גבר בשנות החמישים לחייו. צ'לי לבוש בהידור. אווז בידו
 זר פרחים. אילנה קמה וצועדת לעברו)
אילנה: זאאאאאאאלי.
 (אילנה נוטלת את הפרחים למרות התנגדותו של צ'לי)
אילנה: איפה נשים אותם? נגמר לנו האגרטל.
צ'לי: אני מתנצל. הפרחים למטרה אחרת.
אילנה: הא.
צ'לי: כן.
אילנה: הא... אני רוצה לצחוק עכשיו.
 (אילנה מחזירה לצ'לי את הזר)
אילנה: יש סיפור כזה של הנרי הנרי.
נוח: או הנרי.
אילנה: כן...
נוח: The Gift of the Magi.
אילנה: נוח קרא לי את זה. אתה מכיר את הסיפור הזה, זלי? זוג אוהבים צעיר ועני קונה מתנות
 חג מולד אחד לשני. הוא קונה לה סיכות לשיער...
נוח: מסרקיות.
אילנה: ובשביל זה הוא מוכר את השעון היפה שלו, והיא קונה לו רצועה לשעון...
נוח: שרשרת.
אילנה: ובשביל זה היא מוכרת את השיער היפה שלה...
נוח: דלה קראו לה. דלה וג'ים.
אילנה: הייתי בוכה מזה... כן... איפה נשכב?
 (אילנה מוליכה אותם אל ספת הסלון. שלושתם מתיישבים זה לצד זה. צ'לי באמצע)
צ'לי: כן...
אילנה: מה אתה אומר?
 (שתיקה)
צ'לי: הא... אני אומר שזה מוזר, הציפיות של אנשים.
נוח: ושברן.
צ'לי: סליחה?
נוח: הציפיות ושברן.
 (שתיקה)
צ'לי: אתם נוסעים?
נוח: למה אתה שואל?
צ'לי: אני רואה פה מזוודה.
אילנה: הא, לא... זה בשביל האריזה. אבל אנחנו ניסע בקרוב.
צ'לי: נהדר.
אילנה: אני רוצה סן מרקוס.

נוח: מרקו.
 אילנה: כן, הכיכר. אף פעם לא הייתי באיטליה.
 נוח: לא היית בשום מקום.
 אילנה: זה נכון. בשום מקום לא הייתי. חוץ מבחדר הזה. ובחדר הזה הייתי ועוד איך. בכל
 מקרה, נוח ייקח אותי.
 צלי: זה יופי. לנסוע זה טוב מאוד.
 אילנה: כן.
 צלי: והעיתוי שבחרתם מצוין.
 נוח: איזה עיתוי?
 צלי: סליחה?
 (שתיקה)
 צלי: באיטליה לא הייתי אף פעם.
 ...
 באוסטרליה הייתי פעמיים. עם הבת.
 אילנה: הו, בת כמה היא כבר?
 צלי: קשה להאמין – עשרים וחמש.
 אילנה: אוי.
 צלי: כן... התחלנו צעירים, אני וניבה.
 אילנה: היא כבר עזבה את הבית?
 צלי: כן.
 אילנה: היא בטח חסרה לך.
 צלי: היא חסרה לי, כן.
 אילנה: בבקשה תטעם.
 (אילנה מסיטה לעבר צלי שוקולד שמונח על השולחן)
 צלי: לא תודה. אני סוכרתי.
 אילנה: גם פירות אסור לך? מישמיש?
 נוח: Apricot.
 (אילנה מקרבת אל צלי קערת משמשים שעל השולחן)
 צלי: רצוי שלא.
 אילנה: חבל.
 נוח: תאכלי את.
 אילנה: הקליפה עושה לי צמרמורת. הבן של השכנה – הוא אוהב לשחק עם הגוגו של
 המישמיש. הוא ילד. הוא תמיד שואל אותי במדרגות אם יש לי גוגוז לתת לו. לפעמים אני
 מסתכלת עליו מהחלון ורוצה להציע לו משהו.
 נוח: מה?
 אילנה: מה?
 נוח: מה את רוצה להציע לו?
 (שתיקה. נוח קם. הוא נוטל עציץ אחד מן הרצפה ומניח אותו על שולחן האוכל, מתיישב,
 פותח מחברת ושוקע בעבודה)

אילנה: אז היא מתחנת.

צלי: מי?

אילנה: הבת שלך.

צלי: הא... כן!

אילנה: אוי.

צלי: כן.

אילנה: אתה יודע, היום לפני שבאת, שכחתי פתאום איך קוראים לך.

צלי: אני צלי.

אילנה: כל כך מביך... אני כל הזמן מבלבלת עם זלמן.

צלי: לא נורא.

נוח: היה לך דוד כזה, מדרגה שנייה, זלמן. הוא בא לבקר פעם.

אילנה: זלמן, נכון...

נוח: את היית בהיריון, חודש שלישי. כבר יצאה לך הבטן.

אילנה: נכון, זלמן...

נוח: אנשים הסתכלו עלייך ברחוב. היה אפילו אחד, בשוק, היה פותח מוקדם כדי לתת לך תפוח.

אילנה: שכחתי מזה בכלל.

נוח: חינם היה נותן לה. אדום-אדום. הוא רק חיכה ש"הבטן תעבור". היה אומר לנו, "בשביל המזל". פעם סיפר שהיא עברה עם הבטן והוא זכה בלוטו. חמישה מספרים הוא ניחש.

אילנה: אנחנו לא האמנו. כל כך צחקנו.

צלי: כן... אז אני אומר –

אילנה: אומרים שמה שמחבר בין אנשים זה הריח. הוא אמר שזה מזל.

נוח: אני אומר שזה השם.

אילנה: כשהוא אומר את זה – אני רוצה למות.

(נוח שוקע במחברתו שוב)

אילנה: את הבת שלך אני זוכרת... זה היה לפני שנים... היא התכופפה להרים משהו שנפל לה מהיד. רציתי להרים לה אבל הקדימו אותי. גם נוח היה שם. מה זה היה, נוח, שנפל לה מהיד?

נוח: אבן. נפלה לה אבן.

אילנה: אבן, נכון.

צלי: בכל מקרה, אני רוצה להודות לכם על מה שאתם עושים.

אילנה: איזו שאלה.

צלי: לא-לא, זה לא עניין של... חמש-עשרה שנים, בכל זאת, ולפנות בהתראה כל כך קצרה...

אילנה: אין שום שאלה.

צלי: שתדעי לך שזה חשוב לי לסגור את העניינים בינינו על הצד הטוב ביותר.

אילנה: והיא תגור כאן?

צלי: מי?

אילנה: הבת שלך.

צלי: הא... כן

אילנה: והבחור שלה?...

צלי: כן... הם זוג צעיר.

אילנה: מה אתה אומר.

צלי: אני קורא לזה עזרה ראשונה.

אילנה: תדע לך שלפעמים היא באה ויושבת אצלנו.

צלי: מי?

אילנה: אשתך. פעם היא לא היתה באה יותר מפעמיים. בזמן האחרון היא באה יותר. היא תמיד

בוכה כאן. אני מאוד מעריכה את זה, שתדע לך, אני מאוד... היא בוכה. לפעמים שותה תה. רק

אתמול היתה. אני ליוויתי אותה לדלת. אתה לבד עכשיו?

צלי: סליחה?

אילנה: עכשיו אתה לבד?

צלי: לא ידעתי שהיא עושה דבר כזה.

(צלי מצית סיגריה)

...

אילנה: אתה יודע, כששלנו היתה קטנה לקחנו אותה פעם לראות דולפינים. זה היה לנו חשוב,

לשנינו, שתראה אותם עוברים בתוך המעגל.

נוח: חישוק. עכשיו כבר אסור להפעיל דולפינים.

אילנה: אבל אז היה מותר והיא אהבה. מדגים היתה מפחדת. פעם הוא נתן לה להחזיק דג. אתה

זוכר, נוח, איך היא צרחה?... זה רקר לה בתוך היר. היא פחדה שיפתחו עליה פה. ינשכו אותה,

כמו הראשנים. אבל דולפינים היתה אוהבת. גם בובות. אני עושה לה עדיין. אני תופרת אותן

מעיתונים טריים, כמו שתפרתי לה. אתה רוצה לראות?

נוח: הוא כבר ראה, אילנה.

(אילנה ניגשת לשידה וחוזרת עם בובה אחת)

אילנה: זה מה שאני קוראת בובות אקטואליה. אני גוזרת מהעיתון ותופרת. נוח לא אוהב שאני

מתעסקת בזה. יש לי גם בובות טובות. הנה, בדיוק עכשיו אני מסיימת אחת קשה. תסתכל, כל

הפנים שלה – סוריה.

(אילנה נושאת את הבובה העשויה למחצה ומניעה גם אותה)

אילנה: הולכת איילת קישורים לקשור כפתורים לתפור. פתאום פוצחים הכפתורים בשיר

ומתפורים על פני העיר. וכל כפתור הוא כבר גלגל וכפתורים עפים במעגל – אתה מכיר את

זה, זלי?

נוח: מולדובסקי. קדיה.

אילנה: הייתי מדקלמת את זה לבנות.

צלי: היא היתה כאן היום, ניבה?

נוח: כשהיא היתה בהיריון, עוד לא היתה לה תעודת הוראה. מה עשתה? לימדה תפירה בבית

ספר בבני ברק, שם לא דרשו תעודה. רק ידיים.

אילנה: ולבוש צנוע. הייתי מדקלמת את זה לבנות.

צלי: אתם תסלחו לי עכשיו. אני מוכרח ללכת.

(צלי קם)

אילנה: אוי, חבל.

צלי: אני רק מקווה שסגרנו בינינו את העניינים, כן? כי אני פשוט רואה שלא גמרתם לארוז כאן, וכשדיברתי איתכם בטלפון הבנתי שהכול סגור... זה צריך להיות פנוי עוד היום.

אילנה: כן, מה, נוח?

(שתיקה)

צלי: אז אני לא אפריע לכם יותר, שתוכלו לגמור פה. אחר כך אחזור לסדר את זה לילדה.

(אילנה קמה ומנסה לחבק את צלי. הוא נרתע)

צלי: אז אני אומר לכם להתראות.

אילנה: בטח.

(צלי ניגש לנוח ושולח יד ללחיצה. נוח לוחץ את ידו של צלי חזק ומכאיב לו. צלי נרתע)

אחורה ויוצא בליווי אילנה. נוח שוקע במחברתו. אילנה חוזרת. היא מתיישבת על הספה

וממשיכה בתפירה)

אילנה: יצא.

נוח: הוא יחזור.

אילנה: מה פתאום?

נוח: שכח את הפרחים.

אילנה: אוי. גם המפתחות. הוא לא לקח.

(נוח נוטל עציץ מהרצפה ובוחן אותו)

נוח: את השקית אותו?

אילנה: מה פתאום.

נוח: הוא נראה מוזר.

אילנה: אני אומרת לך, אני לא נגעתי בו.

(אילנה קמה עם הפרחים. נוח שוקע בעבודה שוב)

אילנה: מה נעשה עם זה?

(שתיקה)

אילנה: איפה נשים אותם עכשיו?

(שתיקה)

נוח: עמוק באדמה.

אילנה: אמרת משהו?

נוח: שימי אותם עמוק באדמה.

אילנה: אני שונאת כשאתה מדבר ככה.

נוח: אז תשתלי אותם. או שימי אותם על הקבר.

אילנה: זה לא מצחיק, נוח.

נוח: זה יהיה טוב לילדה שלך.

אילנה: אני לא יכולה לסבול כשאתה כזה.

נוח: אולי יש להם סיכוי.

אילנה: למה לא הזכרת לו את המפתחות?

(שתיקה)

אילנה: אנחנו עוזבים היום, איך הוא ייכנס?

(שתיקה)

אילנה: תביא לי את המפתחות שלך – אני אתן לך!

(שתיקה)

אילנה: למה אתה עושה כמו ילד קטן?

נוח: את נשאת כאן.

אילנה: מה?

נוח: את נשאת כאן.

אילנה: מה פתאום, אנחנו עוברים היום.

נוח: את לא עוברת לשום מקום.

(שתיקה)

אילנה: אנחנו עוברים, הבטחנו לך שנפנה את הדירה –

נוח: אני עובר לבד.

אילנה: מה זה כל העניין הזה? שוב אתה מתחיל? המובילים צריכים לבוא.

נוח: אין מובילים.

אילנה: אתה אמרת שמצאת לנו.

נוח: את נשאת כאן.

(שתיקה)

אילנה: זה לא בסדר, נוח. זה לא בסדר מה שאתה עושה. אני... אתה יודע מה איתי. אני לא

צריכה להסביר לך. אני לא צריכה להסביר לך איזה נזק אתה עושה לי עכשיו. אני לא צריכה

להסביר לך... אתה מזיק לנו.

נוח: אני לא יכול לשבת יותר על הכיסא הזה, אילנה.

(נוח קם. הוא אורז תיק)

אילנה: אוי... הנה זה מתחיל שוב הראש... הראש... תעזור לי, נוח...

(נוח ממשיך לארוז. אילנה מתיישבת במקומו)

אילנה: אתה יודע משהו... אני נזכרת... אני נזכרת במשהו שמכאיב לי. אני נזכרת איך התמסרנו

בה שנינו... מאחד לשנייה, בחוף הים, אתה זוכר את זה, נוח? איך היא רצה בינינו?

נוח: אני לא יכול לשמוע את זה יותר.

אילנה: היא היתה בת שנתיים, וכל הזמן הזה אני אומרת לעצמי, את תסתכלי עליה, את

תסתכלי עליה אוי זה מתפוצץ לי...

...

היא רצה בינינו, היא לא רצתה להפסיק.

...

ופעם אחת היא נפלה... היה לה פה, דם, על כל היר. בהתחלה לא הבנו מאיפה הדם. הלב

שלנו... אתה זוכר את זה...?

...

אתה שומע אותי בכלל?

...

הוא יצלצל עכשיו.

נוח: את לא תיתני לך את המפתחות. הוא לא יכול לזרוק אותך מהדירה. הוא חייב לנו. לכל

החיים הוא חייב, ככה הוא אמר אז, את זוכרת? ככה הוא אמר כשזה קרה. פתאום הוא זורק. את תגידי לו שמאז שזה קרה את לא יכולה לעבוד. שימצא לך סידור אחר. הוא לא יכול לזרוק אותך.

אילנה: זה מתפוצץ לי!

נוח: כל החיים אני מחזיק אותך!

אילנה: אתה מסכן!

נוח: זה לא מעניין אותי יותר, את שומעת? אני רוצה ללכת!

אילנה: אתה תמיד אומר את זה.

נוח: אני רוצה ללכת! הפעם אני הולך! חמש-עשרה שנה אני סוחב אותך כמו פגר.

אילנה: (ממלמלת) שוב הוא מתחיל... הראש שלי... אני לא יכולה יותר...

נוח: את שומעת אותי? זה לא חיים, אני אומר לך.

(אילנה ממשיכה לחלמל)

נוח: זה לא חיים. אני רוצה לחיות. אני רוצה לראות עולם. אני משתוקק לעולם – את מבינה

אותי?! עוד יום אחד אני יוצא מדעתי. זה אי-אפשר ככה בסיפור הזה, אני לא חייב בסיפור

הזה, אני לא חייב.

(אילנה ממשיכה לחלמל לעצמה)

אילנה: אתה הולך אליה?

...

היא מחכה לך שמה בחדר?

נוח: את מדברת שטויות, אילנה, הראש שלך –

אילנה: כשהיא תראה אותך היא תתחרט.

...

אתה תשאיר אותי לבד בחדר הזה?

נוח: אני מנסה להסביר לך –

אילנה: אתה יודע מה? אני אפילו לא רוצה לדעת, אתה יודע מה?

נוח: מספיק, אילנה.

אילנה: אתה יודע מה?

נוח: תירגע.

אילנה: אתה יודע מה?

(נוח נסגר בחדר האמבטיה. אילנה מדברת לדלת הסגורה)

אילנה: לך. חופשי. אתה חופשי ואני חופשית. אתה תצא וגם אני אתחיל לחיות, בסדר? אבל

הפעם אתה לא חוזר. אתה לא תפריע לי יותר. שמעת? הפעם אתה תצא וזהו. מכאן – אוויר.

אוויר, אל תצפה לראות אותי.

(נוח ממשיך לארוז)

אילנה: אתה שומע, נוח? עכשיו אני זורקת... שנים אני רוצה לזרוק את כל העציצים האלה.

את כל הזבל הצומח הזה שאתה אוסף. זה הקלה גדולה, שתדע לך. זה טוב שאתה יוצא עכשיו

אבל הפעם אתה לא חוזר, מה?

(נוח יוצא מחדר האמבטיה עם התיק. אילנה הולכת אחריו)

אילנה: אתה יודע מה זה? זה הקלה, נוח. ואתה לא תוכל להיכנס שוב מתי שאתה רוצה

ולהבהיל אותי. זאת הפעם האחרונה, אתה שומע אותי? בא לי להקיא... הראש...
(נוח יוצא מהדירה. אילנה צונחת על הכיסא. היא קמה ומדליקה את הרדיו)
רדיו: בצפון הנגב - 35. בשפלה - 30. ובמישור החוף - 32 מעלות. לרוחצים בים, גובה
הגלים מ־60 עד 80 סנטימטרים.
(אילנה מכבה את הרדיו. היא ניגשת למטבחון ונוטלת קערה עם מים וסמרטוט, נשכבת על
הספה ומניחה את הסמרטוט על מצחה. היא נוטלת את הטלפון האלחוטי ומחייגת)
אילנה: הלו? את שומעת? מה את אומרת... כל כך מעט זמן עבר מאז שדיברנו? זה נראה לי
כמו נצח... כן... איך לְנֶצַח אני אומרת, את שומעת? איך לנצח לפעמים יש צורה של שעון. בכל
מקרה, יש שינוי בתוכניות. כן... הוא עזב... כן... בכל מקרה, אני חושבת שהפעם אני נשארת
כאן לבד... כן... אני חושבת שהפעם זה אמיתי. אף פעם לא הייתי לבד, לא עד כדי כך. אני
אהיה בנויה לזה, בטח. מה? אני חושבת ללמוד רומנית. יש ספרים וקלטות. אני אתחיל היום
אחר הצהריים, אחרי שאפנה כאן. כן... יש לי פחד, אבל אנחנו לא נלך לאיבוד, מה? את מבינה
אותי? הוא לא יוציא אותי מכאן, מה? הנה, רק לפני שעה סיפרתי לך על ההיא שהלכה לאיבוד
בצומת ליד. בת עשרים בערך. חכי רגע...
(אילנה מביטה לצדדים ומנמיכה את קולה)
אילנה: את שומעת? את תצחקי עלי אבל נדמה לי שראיתי אותה. אמרתי לך את זה כבר? כן...
בצומת... כן... לא־לא, היא עמדה שם לבד. חכי רגע...
(אילנה מביטה לצדדים)
אילנה: הלו? את שומעת? אני לבד עכשיו...
(הבמה מחשיכה)